

LÁ THƯ MỤC VỤ

Thời gian gần đây những lúc rảnh tôi thường xem những tài liệu lịch sử trên youtube. Bằng kỹ thuật computer các nhà làm phim tài liệu phục chế lại các thành phố cổ, các lâu đài và các đền thờ trong các thành phố cổ đó mà giờ đây chỉ còn là những phế tích giữa sa mạc hay giữa những khu rừng hoang. Qua các phế tích người ta cho biết trung tâm của các thành phố cổ bao giờ cũng là một đền thờ vĩ đại, nơi diễn ra những nghi lễ thờ cúng vị thần của cư dân sống trong đó. Điều này nói lên rằng con người mọi thời đại luôn cố gắng xây cho mình những “ngôi đền” mà họ tin là sẽ bất diệt. Nhưng lịch sử đã chứng minh rằng chẳng có công trình xây dựng bằng gạch đá nào dù vĩ đại đến đâu chẳng nữa mà không có ngày trở thành hoang phế, đổ nát.

Đền thờ Giêrusalem cũng không là ngoại lệ. Giêrusalem, tiếng Do Thái gọi là Yerushalayim, người Ả rập gọi là Al Quds, có nghĩa là thành phố văn hoá đa dạng. Là một trung tâm tôn giáo quan trọng vào thời cổ, thuộc miền Cận Đông, Giêrusalem như một ngã tư nơi xảy ra nhiều cuộc tranh chấp. Khảo cổ học xác minh điều đó qua những di tích còn sót lại. Vì thế, lịch sử của Thành Thánh là những cuộc chiến tranh, thôn tính, tàn phá và xây dựng lại. Các đế quốc Babylon, Batur, Hylạp, La Mã, Byzantine, Thổ Nhĩ Kỳ, Ottoman, Anh đều đã đặt chân lên Giêrusalem. Có lẽ ít nơi nào trên thế giới lại chứng kiến sự biến thiên cũng như sự cộng hưởng của nhiều nền văn hóa và tôn giáo như miền đất này. Trong mọi thời kỳ, đền thờ luôn là biểu tượng của vinh quang và nhục nhã, trung thành và phản bội của dân Israel.

Không có đền thờ nào đẹp bằng đền thờ Giêrusalem. Đó là một công trình nguy nga tráng lệ xây cất ròng rã 46 năm. Thế mà trong bài Phúc âm hôm nay khi người Do Thái chất vấn Chúa Giê-su sau khi Ngài đuổi các người buôn bán súc vật và lật đổ các bàn đổi tiền rằng: *“Ông hãy tỏ cho chúng tôi thấy dấu gì là ông có quyền làm như vậy”*. Chúa Giê-su trả lời: *“cứ phá Đền thờ này đi, trong ba ngày Ta sẽ xây dựng lại”*. Thánh sử Gioan chú thích để khỏi ai hiểu lầm là Chúa nói người ta phá huỷ đền thờ vật chất đó: *“Nhưng Người, Người có ý nói đền thờ là thân thể Người”*. Vậy là đã rõ thân thể của Chúa là Đền Thờ do kỳ công của Mầu Nhiệm Nhập Thể. Khi người ta phá huỷ Đền Thờ này, chôn vùi vào lòng đất, sau ba ngày, Chúa xây lại bằng Mầu Nhiệm Phục Sinh. Như thế, Chúa Giê-su Phục Sinh chính là Đền Thờ Mới và mỗi Kitô hữu là một viên đá sống động xây dựng nên Đền Thờ ấy.

Trong Đức Kitô, chúng ta đã trở nên đền thờ sống động và đền thờ này đã được cung hiến ngày chúng ta lãnh nhận phép Thánh Tẩy. Như thế, không phải chỉ có "thân xác Phục sinh" của Đức Giê-su mới là Đền thờ mới, mà còn là cả "thân xác của mỗi người đã chịu phép rửa": *"Anh em không biết rằng thân xác của anh em là Đền thờ của Thánh Thần, và Thánh Thần đang ngự trong anh em sao?"* (1Cr 6:19-20). Thánh Âu Tinh cũng nói với các tín hữu của mình: "Khi linh mục nói với anh em "Mình Thánh Chúa Kitô", anh em đáp lại: "Amen" với niềm xác tín anh em đang "hiện diện trong Đức Kitô". Có một bản thánh ca ngợi khen mầu nhiệm này như sau: "Chớ gì chúng con trở nên mình thánh biết sung sướng tạ ơn; chớ gì chúng con trở nên mình thánh, giữ gìn Giao ước của Chúa..."

Chúng ta luôn có huynh hướng "ấn định chỗ ở cho Thiên Chúa", xây dựng cho Người những "nhà tù sơn son thiếp vàng", những "thánh điện" để cô lập Người, gạt Người ra khỏi thế giới, khỏi cuộc sống của ta. Nhưng không có nhà thờ nào, vương cung thánh đường hay đền thánh nào có thể giam giữ Thân mình Đức Kitô được? Anh em là Thân mình Đức Kitô! Tôi là Thân mình Đức Kitô! Khi nhận mình thánh Đức Giê-su, tôi "trở nên" Thân mình của Người, trở nên thánh điện của Người.

Đó là một hồng ân cao cả mà Thiên Chúa dành cho mỗi tín hữu qua Đức Giê-su Kitô. Thiên Chúa yêu thích ngự nơi đền thờ tâm hồn chúng ta hơn là đền thờ bằng gỗ đá, dù là gỗ thơm đá quý. Bởi lẽ đền thờ bằng gỗ đá, dầu có xinh đẹp và đồ sộ như đền thờ Giêrusalem đi chẳng nữa thì cũng tiêu tan “không còn hòn đá nào chồng lên hòn đá nào”. Là những Kitô hữu, cuộc sống chúng ta đã được dâng hiến cho Thiên Chúa và đã trở thành đền thờ cho Chúa ngự. Nỗ lực của chúng ta là phải làm sao sống xứng đáng là đền thờ của Chúa, đừng bao giờ đuổi Chúa ra khỏi đền thờ này. Vì thế, chúng ta hãy cố gắng biến cuộc đời của chúng ta thành đền thờ của Chúa Ba Ngôi.

Để kết thúc lá thư này tôi xin chia sẻ với mọi người một lời nguyện được viết trên cửa một nhà thờ nọ như sau:

Lạy Chúa, xin làm cho cánh cửa này đủ rộng để có thể đón tiếp tất cả những ai cần đến tình thương và tình liên đới của đồng loại. Nhưng cũng đủ hẹp để có thể ngăn chặn mọi kiêu căng, ganh tị, và bất hoà.

Xin làm cho ngưỡng cửa này đủ phẳng để bước chân của trẻ thơ và những người lầm đường lạc lối vào đây mà không bị vấp ngã. Xin làm cho nhà này là nhà cầu nguyện và là cổng dẫn vào Nước Chúa.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh